

leren omtales ikke i Presjeloven i den Forstand, men det er Forlagsboghandleren, som der omtales. Her er et Tillæg, der skulde ramme dem; men det angaar ikke en Frihed, som kan siges at være forholdt Sortimentsboghandlerne, det skulde da være med Hensyn til udenlandske Strifters Indførelse. Jeg mener heller ikke, at der er nogen Fare ved at indføre dette Baand paa Sortimentsboghandlerne, fordi jeg tror, at med Hensyn til alt det, der virkelig falder ind under Bestemmelsen, kan der i de allerførste Tilfælde ikke være mindre Leilighed for Sortimentsboghandlerne til at være bekendte med Strifternes Karakter, end der er ved den, der falholder og uddeler Afbildninger. — Hvad endelig § 3 angaar, er den ikke overflødig trods det, at den ikke indeholder noget egentlig Nyt. Den er ikke overflødig af den Grund, at det saalænge Ordene staa, som de staa, er usikkert og maa være usikkert, om f. Ex. Sang af en utugtig Vise for en Kvinde, i Virkeligheden skulde falde ind under Loven, det maa stilles sikkert.

Der er et andet Punkt — men derfor kan man ikke paaberaabe sig en berettiget Frihed — som den ærede sidste Taler har angrebet vort Forslag for, og det er Straffens Størrelse. Der er ikke Tale om en berettiget Frihed skal standes, men om Brugen af en uberettiget Frihed, som menes at blive ramt for strengt. Jeg tillægger ikke de Sammenligninger, som den ærede sidste Taler har fremført, nogen væsentlig Betydning af den Grund, som er anført, og desuden af en anden, nemlig fordi de Punkter, som det ærede Medlem fremdrog til Sammenligning, angik Forhold, som var væsentlig forskellige fra de foreliggende, nemlig Forførelse af Kvinder til Utugt ved Forførelsen selv. Det er et helt andet Synspunkt end det, som der er talt om ved Rufferi og dermed beslægtede Bestemmelser, hvor der er Tale om at være Mellemand. Det er et helt andet Synspunkt, som der er Tale om, og derfor bliver Sammenligningen, i hvert Fald haltende — det kan jeg sige paa Forhaand uden at komme nærmere ind derpaa. Det, hvormed den Straf, som er foreslaaet i Udvalgets Forslag § 1, skal sammenlignes, det er den Straf, som er foreslaaet for Rufferi i den paagældende Paragrafs 1ste Stykke, og som er betydelig større. Der var kun en af de Bestemmelser, som den ærede sidste Taler fremdrog, som med Hette kunde sammenlignes dermed, og det var Straffebestemmelsen for Vgtemanden, der forsøger paa at faae Hustruen til at bedrive Utugt med en Anden for Bindings Skyld; men der er Straffen som Regel meget streng, thi der er det Band

og Brød; medens det efter denne Bestemmelse kan blive to Dages simpelt Fængsel, saa er det altid Band og Brød som Straf der. Er der en Uensartethed paa dette Punkt, ligger den i ethvert Tilfælde kun i, at det her kan blive Forbedringshusarbejde under skjærpende Omstændigheder; men dertil er at bemærke, at den her omhandlede Opfordring ogsaa kan antage en endnu mere graverende og anstødelig Karakter end det Forhold, hvormed det bliver sammenlignet. Jeg tror ogsaa, at Ingen paa noget væsentligt Punkt kan miskjende det, at Forslaget, hvad enten det er affattet paa den ene eller den anden Maade, enten efter Regeringens eller efter Udvalgets Tanker, ikke paa nogen Maade drager mere ind under sig end det med Jøte efter de givne anerkjendte Standpunkter i Straffeloven bør drage ind under sig, og at det ikke indeholder nogen Fare for nogen- som helst berettiget Frihed, og at heller ikke Straffebestemmelsens Størrelse, hvor altid et vist Skjøn vil være til Stede, er Noget, som kan siges at indeholde nogen væsentlig Anomali i alt Fald set i Forhold til Straffelovens øvrige Bestemmelser. Jeg skal derfor tillade mig stadig at anbefale Lovforslaget.

Blom: Med Hensyn til den ærede Ordførers sidste Udtalelse skal jeg, da Kløffen er saa mange, kun dvæle et Øieblik ved et enkelt Punkt. Det er nemlig vort Forhold til Friheden og specielt til Pressefriheden. Jeg tror nok, at jeg uden at møde nogen Modsigelse tør sige det, at Landsthinget er i Dieblicket den naturlige Høgt for Friheden og specielt for Pressefriheden. Dermed hænger det sammen, at vi maa vogte os for at indskrænke Pressefriheden mere, end hvad der absolut maatte paavises at være nødvendigt, og vi kunne ikke haandhæve Pressefriheden saa lidt som nogen anden Frihed, uden at vi maa finde os i, at der til en vis Grad findes Udskielser Sted under Frihedens Navn. Det maa man finde sig i. Vil man ikke finde sig i det, maa man opgive al Frihed. Spørgsmaalet er kun, hvorvidt disse Udskielser ere saa alvorlige, ere saa angribende for Samfundet og dets Ideer, at man af den Grund maa finde sig i at paalægge den store Majoritet af Nationen, som ikke gjør sig skyldig i Udskielser, en betydelig Indskrænkning i dens Frihed. Det er naturligtvis en Skjønssag, hvor langt man kan gaa eller ikke gaa. Det er muligt, at jeg staar saaledes, at jeg fra min Ungdom af er vant til at se Pressefriheden som en vigtigere Frihed, en vigtigere Bestanddel af den politiske Frihed, end den maaske af Andre vil blive erkjendt for